

verscheen op het doek, een meesterstuk van kleuren maar ook van teekening, noch het conventioneele der oudere richting, noch het eigenaardige van de nieuwe vertoonde er zich in; zee en vrouw waren een, uit beiden scheen het licht te stralen in breede, krachtige stroomen. Wat vroeg zij van de zee? Wat bracht deze haar? Een vreemd, een zonderling, een raadselachtig antwoord. — Maar hoe meer hij werkte aan de teedere vrouwengestalte, zooals zij daar verrees eenzaam en verlaten tusschen de wilde zee en de sombere lucht, hoe warmer zijn gevoel werd voor haar, die hem toen enkel verschenen was als de verpersoonlijking van zijn idée; hij kon zich niet losrukken van zijn werk en toch smachtte hij naar haar blik, naar haar stem en toen zijn diepe impressie weergegeven was toen voelde hij een leegte in zijn binnenste, een leegte door geen kunst meer te vullen.

„Nu moet ik naar haar, nu kan ik haar ontberen als model, maar ik kan niet leven zonder haar . . . zonder mijn vrouw.”

En nog dienzelfden avond verliet hij zijn schilderij en spoorde naar Amsterdam.

„Ben je daar nu al?” vroeg Meta bij wijze van welkomstgroet. „Ik dacht dat wij je nu pas tegen het volgende jaar konden verwachten.”

Hij glimlachte gedwongen en zij merkte dat hij er slecht uitzag.

„Scheelt je iets?” vroeg zij bezorgd.

„Mij neen! Maar ik heb hard gewerkt, mijn schilderij is af.”

„En kom je nu rusten!”

„Ik ga van avond weer heen.”

„Alweer?”

„Ja, ik moet naar Duinwijk.”

„O, 't is waar ook, kom toch binnen in de veranda. Ma is er en Lotte toevallig ook.”

Zij duwde hem naar binnen en kondigde aan:

„Voor de honderdste maal reprise van het drama in zes bedrijven en tien tafereelen: „De verloren zoon”.”

„He Frank, och kom Frank, hoe gaat het Frank,” werd er geroepen, „wat zie je er naar uit, vreeselijk naar.”

„Mama,” vroeg hij en een dwaze angst snoerde hem eensklaps de keel bijna dicht, „zijn er ook brieven van oom?”

„O hemel ja! Daags na dat je weg was, kwam er een en toen een dag of tien later weer een; ik heb oom teruggeschreven dat je weg was en je natuurlijk als liefhebbende zoon je adres niet had achtergelaten. Verbeeld je, Lotje, dat ik in dien tijd dood en begraven had kunnen zijn zonder dat hij 't wist.”

„Ja, dat konden wij allen wezen. 't Is onverantwoordelijk.”

„Ma, waar zijn de brieven?”

„Hier in mijn bureau!”

Zij ging naar de tuinkamer en haalde ze voor den dag; Frank scheen er niet om te denken, dat hij niet alleen in de kamer was en de dames met klimmende nieuwsgierigheid al zijn bewegingen volgden; hij brak den laatsten